

E L James

De Missus

Vertaald door Demir Hilbrands, Gabriëlla van Karsbergen,
Emilin Lap, Lindsay Text & Translation en Sophie van Vliet

2023 Prometheus Amsterdam

De Nederlandse vertaling van 'Aedh Wishes for the Cloths of Heaven' komt uit *De mooiste van William Butler Yeats*, Lannoo & Atlas, 2010. Vertaling Koen Stassijns en Ivo van Strijtem.

Oorspronkelijke titel *The Missus*

© 2023 E L James

© 2023 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Demir Hilbrands, Gabriëlla van Karsbergen, Emilin Lap, Lindsay Text & Translation en Sophie van Vliet

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van Erika Mitchell en Brittany Vibbert, Sourcebooks

Omslagbeeld Erika Mitchell

Foto auteur Nino Muñoz

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 5409 7

Voor D, met veel liefde

Een

Het geluid van mijn voetstappen op de koude, reflecterende vloer weergalmt met een aanhoudend gedreun en ik knijp mijn ogen half dicht onder het onophoudelijke licht van de tl-buizen.

‘Deze kant op.’ De SEH-arts staat stil en leidt me de koele, grimige kamer van het ziekenhuismortuarium binnen.

Op een tafel, onder een laken, ligt het gebroken, levenloze lichaam van mijn broer.

De schok die ik voel is gigantisch, drukt op mijn borst en perst het laatste beetje adem uit mijn longen. Niets had me hierop kunnen voorbereiden.

Kit, mijn grote broer.

Mijn graadmeter.

Kit, de twaalfde graaf van Trevethick.

Dood.

‘Ja. Dit is hem.’ De woorden voelen als watten in mijn mond.

‘Dank u wel, Lord Trevethick,’ mompelt de dokter.

Shit. Dat ben ik nu!

Ik kijk op Kit neer.

Alleen is het hem niet. *Ik* lig op de tafel – gekneusd en gebroken... koud... dood.

Ik? Hoe?

Vanuit mijn machteloze positie kijk ik hoe Kit zich over mij heen buigt en mijn voorhoofd kust. ‘Vaarwel, jij lul,’ zegt hij met krakende stem, de last van ingehouden tranen zwaar in zijn keel. ‘Dit kan je. Je bent ervoor in de wieg gelegd.’ Hij lacht met zijn scheve, oprechte glimlach die enkel is voorbehouden voor de zeldzame momenten dat hij het heeft verkloot.

Kit! Nee! Je hebt het mis!

Wacht!

‘Dit kan je, Reserve,’ zegt hij. ‘Je bent het geluksnummer, de dertiende.’ Zijn glimlach vervaagt en hij verdwijnt. En ik kijk opnieuw op hem neer, over hem heen gebogen terwijl hij slaapt. Alleen verraadt zijn gehavende lichaam dat hij niet slaapt – hij is... dood.

Nee! Kit! Nee! Mijn woorden blijven steken in een keel die overloopt van te veel verdriet.

Nee! Nee!

Ik word wakker, mijn hart bonst in mijn keel.

Waar ben ik?

Het duurt een nanoseconde voor ik weet waar ik ben terwijl mijn ogen wennen aan het schemerlicht. Alessia ligt opgekruld naast me, haar hoofd op mijn borst, haar hand uitgespreid op mijn buik. Ik neem een diepe, reinigende hap adem en mijn paniek trekt weg als de zachtaardige deining van een zee zonder getijden.

Ik ben in Kukës, in het noorden van Albanië, bij haar ouders thuis en aan de overkant van het meer vormt zich een vleugje ochtendgloren aan de hemel.

Alessia is hier. Bij mij. Ze is veilig en ze slaapt diep. Voorzichtig sla ik mijn arm steviger om haar schouders en kus ik haar haar, adem haar geur in. De flauwe geur van lavendel, rozen, en mijn liefste, liefste meisje kalmeren en verroeren mijn gevoelens.

Mijn lichaam komt in actie: verlangen, heet en zwaar, vloeit zuidwaarts.

Ik wil haar. Alweer.

Dit is nieuw – deze behoefte, maar ze is diepgeworteld, is onderdeel van mij geworden en is sterker wanneer ik bij haar ben. Ze is zo verleidelijk en mooi dat ik als een verslaafde naar haar smacht. Maar ik weersta de verleiding haar wakker te maken – ze heeft de negen cirkels van de hel doorstaan.

Alweer.

Fuck.

Ik breng mijn lichaam onder controle en sluit mijn ogen terwijl mijn woede en spijt weer opduiken. Ik heb haar door mijn vingers

laten glippen. Ik liet die klootzak, haar ‘aanstaande’, haar wegstelen. Wat ze heeft moeten doorstaan, wil ik niet weten, maar haar sneeën en blauwe plekken vertellen hun eigen verschrikkelijke verhaal.

Dat laat ik nooit meer gebeuren.

Godzijdank is ze veilig.

Laat haar slapen.

Rustig speel ik met een lok van haar haar en zoals altijd sta ik versteld van de zachtheid ervan. Ik breng het naar mijn mond en houd het tegen mijn lippen in een tedere kus.

Mijn liefste. Mijn mooi, dapper meisje.

Ze heeft zoveel doorgemaakt in zo’n korte tijd: mensensmokkel, dakloosheid, het vinden van betaald werk... en verliefd worden op mij.

Mijn liefste werkster.

Binnenkort mijn bruid.

Ik sluit mijn ogen nogmaals, kruip dichterbij haar toe, zoek haar warmte en dommel in slaap.

Plots word ik wakker, teweeggebracht door – iets, een externe oorzaak.

Wat was dat?

Het is later op de dag – het licht in de kamer is feller.

‘Alessia!’

Haar moeder roept haar.

Shit! We hebben ons verslapen!

‘Alessia! Word wakker. Je moeder roept je.’ Ik kus haar voorhoofd en ze moppert terwijl ik me vrijmaak uit haar armen en rechtop ga zitten. ‘Alessia! Kom op! Als je vader ons vindt, schiet hij ons allebei neer!’

De herinnering aan haar vader, en zijn halfautomatische shotgun van gisterenavond, komt onuitgenodigd op in mijn gedachten.

U gaat met mijn dochter trouwen.

Haar moeder roept opnieuw en Alessia opent haar ogen en knipert de slaap weg. Ze kijkt naar me op, helemaal verformfaaid en slaperig en opwindend, en straalt me haar meest felle glimlach toe. Een moment lang vergeet ik de onverbiddelijke bedreiging van haar vader met zijn vinger op de trekker van het pistool.

‘Goedemorgen, schoonheid.’ Ik aai over haar wang en vermijd de kras die daar nog zit. Ze sluit haar ogen en leunt richting mijn aanraking. ‘Je moeder roept je.’

Haar ogen schieten open en haar glimlach verdwijnt, in plaats daarvan verschijnt er een uitdrukking van paniek in haar opengeperde ogen. Ze zit rechtop, zonder iets aan te hebben behalve haar kleine gouden kruisje. ‘O Zot! O Zot!’

‘Ja. O Zot!’

‘Mijn nachtjapon!’

Er klinkt een gedempte maar dringende klopp op de deur. ‘Alessia!’ sist mevrouw Demachi.

‘Shit! Verstop je! Ik doe wel open.’ Mijn hart bonst met een razendsnel geroffel.

Alessia springt uit bed, enkel en geheel naakt en mooi, terwijl ik opspring en in mijn spijkerbroek glip. Eerlijk gezegd zou ik erom willen lachen – het is net alsof we ons in een soort belachelijke Britse klucht bevinden. Het is toch krankzinnig. We zijn volwassenen met wederzijdse toestemming en we gaan bijna trouwen. Met een snelle blik op Alessia, die zich in haar gotische nachtjapon aan het wurmen is, loop ik naar de deur, open hem op een kier, en doe ik net of ik nog slaperig ben. Haar moeder staat aan de andere kant. ‘Mevrouw Demachi, goedemorgen.’

‘Goedemorgen, graaf Maxim. Alessia?’ vraagt ze.

‘Is ze weer weg?’ Ik doe een poging bezorgd te kijken.

‘Ze ligt niet in haar bed.’

Alessia’s voeten trippelen over de koude, betegelde vloer, en ze slaat haar armen om mijn middel terwijl ze achter me vandaan gluurt. ‘Mama, ik ben hier,’ fluistert ze in het Engels, voor mijn profijt, denk ik.

Godverdomme.

We zijn betrapt en nu word ik neergezet als leugenaar tegenover mijn toekomstige schoonmoeder. Ik haal mijn schouders verontschuldigingend op naar Shpresa en ze fronst zonder een teken van humor op haar gezicht.

Shit.

‘Alessia’ sist ze en ze kijkt zenuwachtig over haar schouder. ‘Po të gjeti yt atë këtu!’

‘E di. E di,’ antwoordt Alessia en beantwoordt mijn frons met een lieve, schuldbevuste blik en ze brengt haar lippen naar de mijne en geeft me een kuis kusje. Ze glipt de deur uit, gehuld in haar victori-aanse nachtjapon, en geeft me over haar schouder een verhitte blik terwijl ze haar moeder naar boven volgt. Ik vergeef het haar dat ze me als leugenaar heeft geopenbaard tegenover haar moeder en ik blijf staan en luister hoe ze naar elkaar sissen in het Albanees. Ik hoor haar vader niet.

Ik denk dat we ermee wegekomen.

Hij zei immers ook dat ze nu mijn probleem is. Ik schud mijn hoofd en sluit de deur, boos door die gedachte. Alessia is niet *mijn probleem*, verdomme. Ze is een vrouw die haar eigen mening kent. Hoe kan hij dat überhaupt denken? Het maakt me ziedend. Op cultureel vlak liggen haar vader en ik mijlenver uit elkaar en hoe-zeer ik ook respectvol naar hem wil zijn, hij moet de eenentwintig-ste eeuw in worden gesleurd. Het is overduidelijk waarom Alessia voor hem op haar hoede is. Toen ze het over hem had tijdens ons verblijf in Cornwall, zinspeelde ze voorzichtig op zijn veranderlijke inborst. Ze zei toen dat ze hem niet miste – alleen haar moeder.

Jezus. Hoe sneller we hier weggaan, hoe beter.

Hoelang duurt het voor we kunnen trouwen?

Misschien moeten we ervandoor gaan.

Stiekem trouwen?

We zouden ons schuil kunnen houden in het Plaza-hotel in Ti-rana terwijl we wachten op een nieuw paspoort voor haar en samen het genot van de hoofdstad ontdekken. Hoelang duurt het trou-wens om een paspoort te krijgen? Lang genoeg voor haar vader om ons achterna te komen met zijn shotgun? Ik weet het niet en op de een of andere manier denk ik niet dat Alessia het een goed idee zou vinden.

Maar dit stiekeme rondrennen alsof we kinderen zijn – het is te gek voor woorden. Het is alsof we eeuwen terug in de tijd zijn ge-reisd en ik weet niet hoelang ik dit kan verdragen.

Ik kijk naar de tijd en het is nog vroeg, dus ik trek mijn broek uit en ga liggen. Terwijl ik naar het plafond staar en reflecteer op de laatste paar dagen, glippen de gedachten aan mijn meest recente droom mijn geest binnen.

Waar de fuck ging dat over?

Kit?

Hij keurt mijn erfenis van zijn graafschap goed.

Is dat het?

Zou hij mijn halsoverkop verloving en dit gedwongen huwelijk goedkeuren?

Nee, dat denk ik niet. Misschien is dat wat het betekende. Nu ik erover nadenk – ik denk niet dat iemand in mijn familie dit goed zou keuren. Ik sluit mijn ogen en stel me mijn moeders reactie op het nieuws voor. Misschien is ze wel blij dat ik ga trouwen... eindelijk.

Nee. Ze zal laaiend zijn. Ik weet het zeker.

Misschien betekent mijn droom dat Kit mij zijn solidariteit aanbiedt.

Zou het kunnen...

Ja.

Dat is waar de droom over ging.

Haar moeder is boos, en Alessia weet niet wat ze moet zeggen om haar te doen bedaren.

‘Waar denk je wel niet dat je mee bezig bent?’ gromt Shpresa.

Alessia trekt een wenkbrauw op als antwoord.

‘Alessia!’ roept haar moeder, die heel goed weet wat Alessia probeert duidelijk te maken. ‘Alleen omdat die man al van je heeft geproefd, betekent niet dat je niet hoeft te wachten tot je getrouwd bent!’

Mama!

‘Als je vader je betrapt!’ Ze zucht. ‘Ik denk dat hij naar buiten is, misschien om jou te zoeken. Hij zou wel een hartaanval kunnen krijgen als hij wist wat je aan het doen was,’ mompelt ze geërgerd terwijl ze door de hal lopen, maar haar gezichtsuitdrukking verzacht wanneer ze bij de woonkamer aankomen. ‘Ach, je bent toch al zwanger, dus...’ ze haalt haar schouders berustend op.

Alessia’s gezicht wordt langzaam rood. Moet ze haar moeder vertellen dat het een leugen was?

‘Dus, je knappe graaf, hij ziet er fit uit.’ Shpresa bekijkt haar dochter met een plagende glimlach.

‘Mama!’ roept Alessia uit.

‘Hij heeft een tattoo.’

‘Ja. Van zijn familiewapen.’

‘Aha.’ Ze klinkt afkeurend en perst haar lippen samen.

Alessia haalt haar schouders op. Zij vindt zijn tattoo leuk.

Haar moeder glimlacht. ‘Is hij goed voor je... in bed?’

‘Mama!’ Alessia’s stem schiet uit schrik een paar octaven omhoog.

‘Dat is belangrijk. Ik wil dat je gelukkig bent, en je moet hem ook gelukkig houden. En het zal niet lang meer duren tot het kind er is, en, nou...’ Haar moeder zucht, haar teleurstelling rolt in golven van haar af terwijl Alessia haar leeg aanstaart.

Wat kan ze zeggen? Dat ze heeft gelogen tegen haar ouders?

En is dit hoe het voor haar moeder was nadat Alessia was geboren?

Daar wil Alessia niet over nadenken. Plus, het is veel te vroeg op de dag om dit gesprek te hebben.

‘Ik denk dat hij gelukkig is,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Goed. Laten we er meer over praten.’

‘Ik wil er niet meer over praten,’ reageert Alessia, vervuld van schaamte.

‘Heb je geen vragen?’

Alessia verbleekt bij de gedachte. ‘Nee!’

‘Misschien is het nu ook wel een beetje te laat. Maar als je je iets afvraagt, kunnen je vader en ik –’

‘Mama! Stop!’ Alessia slaat haar handen over haar oren. ‘Ik wil het niet weten.’

Haar moeder lacht opgewekt. ‘Het is goed je terug te hebben, mijn lief. Ik heb je zo gemist.’ Haar lach verdwijnt en ze knijpt haar ogen toe, haar uitdrukking verandert – wordt ernstig. ‘Ik heb vannacht liggen woelen in bed. Ik moest denken aan wat het betekende wat Lord Maxim zei. Ik was zo ongerust dat ik niet kon slapen.’ Haar stem valt in de stilte weg.

‘Wat is er, mama?’

Ze haalt diep adem, alsof datgene wat ze zal zeggen bijzonder akelig is. ‘Hij zei iets over sekshandel.’

Alessia hapt naar lucht. ‘O, mama, ik moet u zoveel vertellen, maar eerst ga ik douchen.’

Haar moeder neemt haar in haar armen. 'Mijn allerliefste kind,' zegt ze zachtjes in haar oor. 'Ik ben zo blij dat je thuis bent. En veilig.'

'Ik ook, mama. En geen Anatoli meer.'

Shpresa knikt. 'En je verloofde, heeft hij kwade buien?'

'Nee. Nee. Dat heeft hij niet. Geheel het tegenovergestelde.'

Haar moeder glundert. 'Je licht helemaal op als je over hem praat.' Ze neemt Alessia's hand en met een opgetrokken wenkbrauw bewondert ze de prachtige verlovingsring. 'Hij heeft geld en smaak.'

Alessia knikt en staart naar de schitterende diamant om haar vinger.

Deze prachtige ring is nu van haar.

Ze kan het amper geloven.

'Ga douchen. Ik zal brood en koffie klaarmaken.'

Alessia staat onder de douche in de badkamer te genieten van het warme water. Het stroomt niet zo snel als bij de douches in Cornwall, maar ze ontvangt de hitte dankbaar terwijl ze haar huid schoonschrobt. Dit is de eerste keer dat ze zichzelf toestaat te reflecteren op alles wat er de afgelopen dagen is gebeurd.

Anatoli. Haar ontvoering. De lange reis hiernaartoe. Zijn wreedheid.

Ze rilt. Hij is nu uit haar leven verdwenen en daar is ze erg dankbaar voor.

En ze werd thuis verwelkomd: zelfs haar vader gaf toe dat hij haar had gemist.

Alessia sluit haar ogen terwijl ze hardhandig de shampoo in haar haar wrijft en haar schuldgevoel probeert uit te wissen. Ze heeft tegen haar ouders gelogen en dat bedrog schuurt als een slijpsteen aan haar geweten.

Ze is niet zwanger, maar moet ze hun de waarheid vertellen?

Wat zou haar vader zeggen als hij dit zou weten? Wat zou hij doen?

Ze tilt haar hoofd op naar de waterstroom en laat het over haar heen vallen.

En dan is er Maxim.

Ze grijnst onder het stromende water. Hij heeft een continent doorkruist om haar te vinden en had een ring meegenomen om haar ten huwelijk te vragen. Het is zoveel meer dan ze ooit had kunnen dromen of wensen. Nu moet ze erachter komen hoe Maxim zich daadwerkelijk voelt over een gedwongen Albanees huwelijk.

Gisternacht had hij geen bezwaar.

Maar ze wou dat haar vader minder volhardend was.

Alessia zou gelukkiger zijn als ze terug in Londen was en ze vreest dat Maxim hetzelfde voelt. Hoelang zal het duren voordat hij het zat is om in Kukës te zijn? Hij is een heel ander leven gewend, en er is hier niet veel om hem te vermaken. Misschien moeten ze samen uit Kukës vluchten. Dan kunnen ze in Engeland trouwen.

Zou Maxim dit plan overwegen? Alessia spoelt haar haar uit en onderbreekt haar gedachten.

Nee. Mama!

Alessia kan haar moeder niet alleen bij haar vader achterlaten. Ze moet haar moeder met zich meenemen. *Zou dat kunnen? Zou Maxim bezwaar hebben?* Shpresa spreekt immers vloeiend Engels. Haar moeder, Alessia's geliefde grootmoeder Virginia, was Engelse. Ze moet wel familie in Engeland hebben. Alessia weet het niet. Haar oma sprak nooit over haar Engelse familie, aangezien zij haar huwelijk met een Albanese man afkeurden.

Zou het hetzelfde gaan met Maxims familie?

Zullen ze haar afkeuren?

Een rilling trekt door haar lijf. Maxim gaat met zijn schoonmaakster trouwen, een buitenlander zonder geld. Natuurlijk zullen ze haar niet goedkeuren. Alessia's humeur verzuurt.

Wat kan ze doen?

Misschien moeten ze wachten met trouwen tot ze zijn familie heeft ontmoet en ze weet of ze haar zullen accepteren of niet, want diep vanbinnen – wil ze hun zegen.

Maar eerst moet ze haar vader en zijn verwachtingen bijsturen en hij is een koppige, humeurige en trotse man. Hij zei dat ze moesten trouwen voordat de week voorbij is.

Is dat überhaupt mogelijk?

Ze wast haar gezicht. Er is veel om over na te denken en er moet veel gebeuren.

Als Alessia de keuken binnenloopt, kijkt haar moeder op van het deeg dat ze aan het kneden is en bestudeert haar. 'Je ziet er anders uit,' zegt ze, terwijl ze het deeg aan de kant zet om te laten rijzen.

'Komt het door mijn kleren?' Alessia draait een rondje. Ze draagt een rok, topje en vestje uit de collectie die Maxim voor haar heeft gekocht in Padstow.

'Ja, misschien. Maar je ziet er wereldwijzer uit.' Haar moeder begeeft zich naar de gootsteen om haar handen te wassen.

'Dat ben ik ook,' antwoordt Alessia stilletjes. Ze is door Europa gesmokkeld, was dakloos, woonde in een van de drukste steden in de wereld en werd verliefd... en toen werd dat alles van haar afgepakt toen ze werd ontvoerd, en bijna verkracht, door haar aanstaande. Alessia rilt.

Denk niet aan hem.

'Koffie?' vraagt haar moeder.

'Ik hoef er geen suiker in,' zegt ze terwijl ze aan tafel gaat zitten.

Shpresa kijkt haar verbaasd aan. 'Smaakt dat goed?'

'Je raakt eraan gewend.'

Shpresa zet een vol kopje voor Alessia op tafel en gaat tegenover haar zitten met een kop voor haarzelf. 'Vertel me eens. Wat is er gebeurd nadat ik je afzette op de minibus naar Shkodër?'

'O, mama.' Alessia's lip begint te beven terwijl de gruwelijkheid van wat ze heeft ervaren nadat ze Albanië verliet in haar borst opwelt als een vloedgolf. Haperend, tussen de tranen door, vertelt ze haar moeder het hele verhaal.

Ik word uitgeslapen wakker. De zon staat hoger aan de hemel en als ik de tijd bekijk, is het halftien. Het is laat. Haastig trek ik mijn spijkerbroek, t-shirt en trui aan. Op een bepaald moment zal ik terug naar mijn hotel moeten en mijn spullen ophalen. Maar belangrijker nog, ik moet erachter komen wat er staat te gebeuren op het gebied van ons gedwongen huwelijk.

In de eetkamer tref ik Alessia en haar moeder stilletjes huilend aan tafel aan.

What the fuck?

'Wat is er aan de hand?' Ik laat hen beiden schrikken en mijn angst schiet omhoog.

Alessia veegt de tranen uit haar ogen en springt op vanuit haar stoel in mijn armen.

‘Hé. Wat is er?’

‘Niks. Ik ben gewoon blij dat je er bent.’ Ze knuffelt me.

Ik kus haar op haar hoofd. ‘Ik ook.’

Shpresa staat ook op en veegt haar ogen droog. ‘Goedemorgen, Lord Maxim.’

‘Goedemorgen. Eh... Maxim is prima. Dat is mijn naam.’

Ze geeft me een korte glimlach. ‘Koffie?’

‘Graag.’

‘Geen suiker, mama,’ onderbreekt Alessia.

Ik til haar kin op en staar haar aan in haar verdrietige, donkere ogen, die te veel hebben gezien en meegemaakt. Mijn hart verkramp.

Mijn liefste.

‘Waarom ben je zo verdrietig?’

‘Ik was mama aan het vertellen over alles wat er is gebeurd nadat ik Kukës heb verlaten.’

Ik druk haar dichtertegen me aan terwijl een vlaag van beschermingsdrang mijn borst beklemt. ‘Aha.’ Ik kus haar haar en wieg haar tegen me aan, opnieuw dankbaar dat ze haar verschrikkelijke ervaringen heeft overleefd. ‘Ik heb je nu en ik zal je nooit meer uit het oog verliezen.’

Nooit.

Ik frons, verbaasd door de kracht van mijn eigen gevoelens. Ik wil haar echt *nooit* meer uit het oog verliezen. Ze heeft al veel te veel moeten doorstaan. ‘Ik meen het.’ Ze gaat met haar vingertoppen door mijn stoppelbaardje en haar aanraking werkt... overal door. ‘Ik moet me scheren.’ Ik klink bars.

Ze grijnst. ‘Ik zou graag toekijken.’

‘O ja?’ ik trek een wenkbrauw op.

Alessia’s ogen zijn niet langer droevig, maar schitteren van de pret en van een andere emotie die rechtstreeks tot mijn kruis spreekt.

Mevrouw Demachi is druk bezig met het zetten van de koffie en slaat de kleine pot luidruchtig neer en dus wordt de bezwering tussen Alessia en mij verbroken. Ik kus Alessia’s neus en met een glimlach als een gek, richt ik mijn aandacht op haar moeder. Alessia

nestelt zich tegen mijn borst terwijl ik kijk naar het uitgebreide proces dat bestaat uit een kleine tinnen pot, een lange theelepels en aandachtig geroer op het fornuis.

Mevrouw Demachi geeft me een korte glimlach. ‘Ga zitten,’ zegt ze, dus laat ik mijn verloofde los en, met een blik op de shotgun aan de muur, neem ik plaats aan tafel.

Alessia pakt een kopje en schotel uit de keukenkast. Ze draagt de rok van donkere spijkerstof die we in Padstow hebben gekocht en die verleidelijk om haar perfect gevormde kont zit.

Ze is prachtig.

Ik schuif in mijn stoel en Alessia schenkt met de tinnen pot mijn kopje vol. ‘Je koffie,’ zegt ze met glinsterende ogen van blijdschap en ze zet het kopje voor me neer. Ze heeft door dat ik haar aan het beloeren ben en het bevalt haar. Ik grijns en met mijn ogen op haar gericht pers ik mijn lippen samen om zachtjes over de rand van het kopje te blazen. Haar lippen gaan open en ze haalt scherp adem, mijn grijns verbreedt.

Wie de bal kaatst, kan hem terugverwachten.

Haar moeder kucht en we worden beiden teruggebracht naar de keuken. Alessia lacht en zegt iets in het Albanees tegen mevrouw Demachi, die stilletjes afkeurend naar haar dochter knikt.

Ik neem voorzichtig een slok van de koffie. Hij is gloeiend heet, aromatisch en bitter maar verwarmend. Alessia’s moeder zet de oven aan en begint met het rollen van het deeg. Ze werkt snel en efficiënt en al snel heeft ze het deeg in repen en daarna in blokjes gesneden. De snelheid waarmee ze dit doet is indrukwekkend. Geen wonder dat Alessia zo goed kan koken. Alessia voegt zich bij haar en ik kijk gebiologeerd toe hoe ze beiden met hun handen kleine ronde deegballetjes maken. Het gemak waarmee ze zich in de keuken begeven doet me denken aan Jessie en Danny in Tresyllian Hall in Cornwall. Haar moeder legt de balletjes dicht bij elkaar op de bakplaat en Alessia beschildert ze met melk met een klein plastic kwastje. Hun kundigheid, hun makkelijke omgang met elkaar – hun huiselijkheid stelt me op mijn gemak.

Jezus. Waar zijn mijn goede manieren gebleven?

‘Kan ik iets doen om te helpen?’ vraagt Maxim.
Alessia schudt oplettend haar hoofd, terwijl haar moeder knikt.

‘Nee, mama. Knikken betekent ja.’

Shpresa lacht. ‘We zijn hier niet gewend aan de hulp van mannen in de keuken.’ Haar ogen glimmen van pret terwijl ze de bakplaat in de oven plaatst.

Alessia begint de tafel te dekken. ‘Ik zei het toch. Alleen de vrouwen koken hier.’

Het ontbijt bestaat uit een heerlijk vers-uit-de-oven-feestmaal. Ik begin net aan mijn vierde stuk breekbrood met boter en bessenjam en mijn tweede kop koffie als ik de voordeur hoor dichtslaan. Een paar seconden later komt meneer Demachi binnen, in een donker pak en een net zo donkere gezichtsuitdrukking die niks prijsgeeft. Shpresa springt op van tafel en begint de koffiepot met water te vullen.

Misschien heeft ze een grotere pot nodig.

Alessia staat op, pakt een bord en legt het met een mes neer bij het hoofd van de tafel. Demachi gaat zitten en het is overduidelijk dat dit standaard is – hij wordt bediend, op zijn wenken, al zijn gehele leven.

Eb... ik ook. Maar niet door mijn moeder – of mijn zus, wat dat betreft.

‘Mirëmëngjes,’ bromt hij met zijn eeuwig ondoorgrondelijke blik op mij.

‘Mijn vader wenst je een goede morgen toe,’ vertaalt Alessia met een vrolijke blik.

Waarom vindt ze dit grappig?

‘Goedemorgen.’ Ik knik mijn toekomstige schoonvader toe.

Hij begint te praten en Alessia en haar moeder luisteren, geboeid door zijn diepe melodieuze stem die hun iets uitlegt. Kon ik maar verstaan wat hij zegt.

Uiteindelijk draait Alessia zich naar mij toe, haar ogen groot alsof ze niet helemaal kan geloven wat ze op het punt staat om mij te vertellen. ‘Mijn vader, hij heeft onze bruiloft geregeld.’

Nu al?

Nu is het mijn beurt om ongelovig te kijken. ‘Vertel.’

‘Je hebt alleen je paspoort nodig.’

We staren elkaar aan en ik geloof dat dezelfde gedachte door haar hoofd spookt als door het mijne.

Dit klinkt te simpel.

Mijn ogen ontmoeten de zijne en hij trekt zijn kin op met een arrogante niet-fucken-met-me-blik alsof hij me uitdaagt om tegen hem in te gaan.

‘Hij heeft gesproken met de ambtenaar van het, eh... burgerlijke staat... kantoor. Ik weet de precieze vertaling niet,’ zegt Alessia. ‘Ze hebben vanochtend samen koffiegedronken. Ze waren het overall over eens.’

Op een zondag? Is het zo eenvoudig?

‘Oké. Wanneer?’ Ik houd mijn stem onder controle, want ik wil de oude bok niet op stang jagen. Hij heeft een kort lontje – bijna net zo erg als mijn vriend Tom.

‘Zaterdag.’

Een koude rilling van twijfel trekt door mijn lijf. ‘Oké,’ antwoord ik en mijn aarzeling moet me hebben verraden. Mevrouw Demachi kijkt angstig van mij naar haar man en dan naar haar dochter.

Alessia zegt iets tegen haar vader en hij schreeuwt naar haar terug, laat ons allemaal schrikken. Ze verbleekt en buigt haar hoofd, maar kijkt nog snel naar mij terwijl ik mijn stoel naar achteren schuif.

Zo moet hij niet tegen haar praten.

‘De ambtenaar en hij zijn goede vrienden,’ zegt Alessia snel. ‘Oude vrienden. Ik denk dat ik weet wie het is. Ik heb hem wel eens eerder ontmoet. Mijn vader zegt dat het allemaal geregeld is.’ Ze is duidelijk gewend aan zijn uitbarstingen, maar ook zij lijkt nerveus.

Net als ik. Dit plan lijkt veel te gemakkelijk.

Verbijsterd ga ik weer in mijn stoel zitten om hem niet te provoceren. ‘Wat moet ik doen?’

‘Morgen moeten we naar de ambtenaar in de *basbkia* – ik bedoel het stadhuis – om wat vragen te beantwoorden en een paar formulieren in te vullen.’ Ze haalt haar schouders op en kijkt net zo bezorgd als ik me voel.

Oké. We gaan met de ambtenaar praten.

Terwijl ik onder de nogal eenvoudige douche sta en mijn haar was, heb ik een volslagen gewetenscrisis. Een snelle internetzoekopdracht op mijn mobiel wijst uit dat het veel ingewikkelder is om als buitenlander in Albanië te trouwen dan Alessia's vader lijkt te denken. Er moeten formulieren worden ingevuld en daarna vertaald en notarieel bekrachtigd – en dat bleek nog maar uit een snelle, diagonale blik op de vereisten.

Wat heeft haar vader klaargespeeld?

Hoe heeft hij het voor elkaar gekregen om de gebruikelijke protocollen te ontlopen?

En als hem dat is gelukt, is het wel legaal?

En als dat niet zo is, hoe kan ik instemmen met een huwelijk dat waarschijnlijk niet rechtsgeldig is om een trotse, ongeduldige oude man tevreden te stellen? Ik weet dat hij mijn schoonvader is, maar hij vraagt te veel van me. Al dat gepraat over eer van gisteren betekent niets als hij zijn dochter op deze manier behandelt.

En ik verkeer in een spagaat. Ik kan niet weg zonder Alessia en ik weet dat de ouwe lul me niet met haar zal laten vertrekken. Ze heeft een paspoort en een visum nodig om terug naar het vk te kunnen en ik heb geen idee hoe of waar we die krijgen. Waarschijnlijk ergens in Tirana. Ik zou het niet weten.

Hoewel hij heeft gezegd dat ze nu mijn probleem is.

Misschien moet ik hem op zijn woord geloven.

Ik draai de douche uit, boos en verward door de situatie waar ik in terecht ben gekomen – en door de grote plas water die ik op de badkamervloer heb achtergelaten. Dat belooft niet veel goeds voor de Albanese leidingen. Ik grijp naar een handdoek en veeg mezelf snel droog, daarna trek ik mijn kleren aan en doe de deur open.

Alessia staat buiten de deur te zwaaien met iets wat lijkt op een hightech schoonmaakapparaat voor de douche. Ik moet lachen, verbaasd en blij haar te zien, en word teruggevoerd naar de tijd dat ze in mijn flat stond met haar verschrikkelijke nylon jasshort aan en ik haar stiekem bekeek... en verliefd werd.

Ze grijnst en plaatst haar vingers tegen haar lippen.

'Weet hij dat je hier bent?' fluister ik.

Ze schudt haar hoofd, legt haar hand pal op mijn borst en duwt

me terug de badkamer in. Ze laat de dweil vallen en doet onmiddellijk de deur op slot.

‘Alessia,’ waarschuw ik, maar ze pakt mijn gezicht vast en trekt mijn lippen naar de hare. Haar kus is zacht en lief, maar dwingend – verrassend dwingend. Haar tong vindt de mijne en ze duwt haar lichaam tegen me aan, ik sluit mijn ogen en sla mijn armen om haar heen, haar kus brengt me in verrukking. Haar vingers glijden door mijn natte haar en haar lippen worden steeds volhoudender terwijl ze aan mijn haar trekt. Mijn ongeduldige pik wordt wakker.

Fuck. We gaan neuken.

In een Albanese badkamer met slechte leidingen.

Ik trek me terug zodat we op adem kunnen komen en Alessia’s ogen zijn donker en vol belofte, maar ook onzekerheid.

‘Wat is er?’ vraag ik.

Ze schudt haar hoofd.

‘Nee.’ Ik pak haar gezicht vast en verdrink in haar ogen. ‘Jezus, hoe graag ik je ook wil, we gaan niet neuken in deze badkamer. Je ouders zijn vlakbij en ik heb geen condoom bij me. Nou, vertel eens, wat is er aan de hand? Is het de bruiloft?’

‘Ja.’

Ik haal opgelucht adem en laat haar los. ‘Ja. Wat je vader heeft geregeld – ik weet niet of het... wettig is.’

‘Ik weet het. Mijn ouders willen de, eh... plannen vanmiddag met ons bespreken. Ik weet niet wat we moeten doen. Ik denk dat het komt doordat mijn vader denkt dat ik in verwachting ben. Het is hem gelukt om iets aan touwen te zetten.’

Ik zie haar vader voor me als een kwaadaardige poppenkastspeler met Alessia en mij als zijn marionetten en moet lachen. ‘Wij zeggen “iets op touw zetten”.’

Ze herhaalt het gezegde en geeft me een voorzichtig lachje.

‘Je vindt het nog steeds niet erg dat ik je Engels verbeter?’

‘Nooit.’

Oké. We gaan voor plan A. Daar gaat-ie.

‘Laten we vertrekken. Je hoeft hier niet te blijven. Je bent volwassen. Je bent niets verschuldigd aan je vader – wat hij ook denkt. We kunnen naar Tirana gaan. We regelen een paspoort en een visum

voor je. Dan vliegen we terug naar het vk. Daar trouwen we. En je ouders kunnen op onze bruiloft komen.'

Alessia's ogen worden groot door de verschillende emoties die over haar gezicht schieten. De hoop lijkt te winnen en ik vermoed dat ze deze optie zelf ook al overwoog.

Maar dan vertrekt haar gezicht, dus sluit ik haar in mijn armen en houd haar vast. 'We vinden wel een oplossing.' Ik kus haar haar.

Ze kijkt naar me op en lijkt vanbinnen te betwisten of ze me iets zal vragen of niet.

'Wat is er?'

'Nee. Het is oké.'

'Wat is er?' dring ik aan.

Ze slikt. 'Mijn moeder.'

'Wat is er met je moeder?'

'Ik kan haar hier niet met hem achterlaten.'

'Wil je haar met je meenemen?'

'Ja.'

Kut. 'Oké. Als dat is wat je wilt.'

Alessia kijkt verbaasd. 'Dus je zegt ja?'

'Ja.'

Ze licht helemaal op, alsof ze eindelijk is bevrijd van al haar ellende. Ze slaat haar armen om mijn nek. 'Dank je. Dank je. Dank je,' snikt ze tussen de kussen door en ze begint te lachen en te huilen.

O, schatje.

'Niet huilen. Ik doe alles voor je. Dat zou je moeten weten. Ik houd van je.' Ik veeg haar tranen weg met mijn duim en streel haar gezicht. 'En zoals ik al zei, we vinden wel een oplossing. We maken een plan.'

Haar ogen, donker van aanbidding, staren me aan alsof ik alle antwoorden op de eindeloze vragen van het universum heb en een welkome gloed verspreidt zich door mijn borst. Haar vertrouwen en geloof in mij zijn verbazingwekkend, maar verdomme, wat voelt het goed.

En ik weet dat ik, voor haar, alles zou doen.

Twee

Het is buiten donker als ik naar bed strompel en probeer mijn trui uit te trekken, maar die vecht terug en krijgt uiteindelijk de overhand. ‘Shit!’ Ik val neer op het bed en staar me blind op het wazige plafond.

O, god. Waarom heb ik zoveel gedronken?

Na een middag van trouwplannen maken en proberen niet boos te worden, was de raki geen goed idee. De kamer zwemt rond en ik sluit mijn ogen en bid dat ik in slaap val.

Ik ontwaak uit een droomloze slaap. Het is stil. En fel.

Nee. Verblindend.

Ik knijp mijn ogen dicht en open ze dan weer voorzichtig terwijl de pijn met de precisie van een laser door mijn brein snijdt. Ik doe ze snel weer dicht.

Shit. Ik voel me verrot.

Ik trek de deken over mijn hoofd om het licht buiten te houden en probeer me te herinneren waar ik ben, wie ik ben en wat er vannacht is gebeurd.

Er was raki.

Shots en shots raki.

Alessia’s vader was ontzettend gul met zijn dodelijke, lokale drank-specialiteit. Ik kreun en strek mijn vingers en tenen uit en ben blij om te merken dat ze nog werken. Ik reik naast me, maar het bed is leeg.

Geen Alessia.

Ik doe de deken voorzichtig naar beneden, open langzaam mijn ogen, negeer daarbij de sterke steek in mijn frontale kwab en kijk de kamer rond. Ik ben alleen, maar mijn vermoeide blik blijft hangen

op het kleine drakennachtlampje dat op de tafel naast het bed staat. Alessia moet het hebben meegenomen vanuit Londen. Die gedachte ontroert me.

Trouwens, was ze hier? Vannacht?

Vaagjes herinner ik me dat ze naar me toe kwam en me mogelijk uitkleedde. Ik til de deken op. Ik ben naakt op mijn onderbroek na. Ze moet me hebben uitgekleet.

Godver. Het licht is bij mij uitgegaan en ik heb nul herinnering aan haar hier bij mij.

Waarom heb ik me zo veel alcohol laten toestoppen?

Was dit zijn wraak omdat ik met zijn dochter naar bed ben geweest?

En wat is er gebeurd?

Flinters van gisteren glipten langs de pijn in mijn hoofd. Alessia en ik hebben de trouwplannen met haar ouders besproken. Ik sluit mijn ogen en probeer me de details voor de geest te halen.

Van wat ik begrijp, breken we met de Albanese traditie door het maar op één dag te vieren – in plaats van meerdere dagen. Allereerst omdat ik Brits ben en geen familie of thuis heb hier, en ten tweede omdat we dit allemaal zo kort dag doen omdat Alessia ‘in verwachting’ is. Demachi gaf me een zure blik toen hij deze woorden uitspuwde en Alessia, met een enorme blos, moest het vertalen.

Ik zucht. Misschien moeten we de leugen opbiechten. Misschien laat hij ons dan met rust.

Misschien laat hij ons dan wel naar het vk gaan om daar te trouwen.

De ceremonie en het feest zullen op zaterdag plaatsvinden en beginnen rond lunchtijd – niet ’s avonds. Dat breekt ook met de traditie, maar omdat ik bij de familie van de bruid verblijf, is het logischer zo, of tenminste dat zeiden ze me. Bovendien moet de ambtenaar van de burgerlijke stand ’s avonds nog een ander huwelijk voltrekken.

De Demachi’s zullen de gastheer en -vrouw van de bruiloft zijn en meneer Demachi vroeg of mijn familie ook aanwezig zal zijn. Ik heb hem uit die illusie geholpen. Mijn moeder zal ongetwijfeld in New York zitten en het zal haar niet lukken om hier op tijd te zijn, en mijn zus, arts zijnde, zal het niet lukken om op zo’n korte termijn

vrij te krijgen. Ik verzekerde hen ervan dat we het in Londen zullen vieren als we weer terug in het vk zijn. Mijn excuses leken de oude bok te doen bedaren. Ik denk niet dat mijn familie een dwanghuwelijk zou aanvaarden en ik wil hun geen kans geven om bezwaar te maken of de wettigheid van het huwelijk in twijfel te trekken. Ik hoop daarentegen wel dat mijn schermpartner Joe Diallo komt, zodat ik hem en Tom Alexander bij me heb. Dat zijn mijn oudste vrienden.

Dat moet toch iets waard zijn.

Ik had aangeboden overal voor te betalen maar dat voorstel werd afgeschoten door mijn schoonvader met zijn meest gekrenkte blik.

Man, wat is hij trots.

Hij wou er niets van horen. Ik begin te vermoeden dat hij wel van een beetje drama houdt: het is een melodramatische man. Ik stelde een compromis voor en we kwamen tot de conclusie dat ik voor de drank zou zorgen. Maar het schuurt dat hij een hoop geld zal verliezen als Alessia en ik besluiten het niet door te laten gaan.

Jezus. Dat is zijn probleem.

Er was ook iets met de ringen, dat ik me niet kan herinneren.

Ringen! Ik moet ringen kopen!

Zal ik ze hier kopen?

Ik ga rechtop zitten en mijn hoofd zwemt in de rondte, maar zodra dat kalmeert, strompel ik het bed uit en trek ik mijn spijkerbroek aan om op zoek te gaan naar mijn toekomstige vrouw. Wat ik me wel herinner is dat we vandaag ons plan in praktijk gaan brengen. Alessia en ik zullen naar het politiebureau gaan om een nieuw paspoort voor haar aan te vragen en daarna naar het stadhuis voor onze afspraak met de ambtenaar van de burgerlijke staat en om erachter te komen of dat wat Demachi heeft geregeld wel rechtsgeldig is.

Ja. Dat is het plan.

Ik pak mijn mobiel en zie dat Caroline een paar berichten heeft achtergelaten gisternacht.

Waar ben je? Heb je haar gevonden?

Bel me. Ik maak me zorgen om je.

Verbaasd over het feit dat mijn duimen meewerken, stuur ik haar een kort berichtje, in de wetenschap dat ze waarschijnlijk een opspringsteam zou optrommelen als ik niet zou reageren.

Alles oké. Ik heb haar gevonden. Bel je later.

Ze zou gek worden als ze wist van deze bruiloft: ik weet het zeker. Misschien moet ik het haar niet vertellen tot ik haar weer zie.

Watje.

Mijn hoofd bonkt en ik wrijf over mijn slapen in een poging de uitbarsting ertussen te bedaren. Als ik het aan Caroline vertel, moet ik het ook aan Maryanne en mijn moeder vertellen en dat is een gesprek dat ik actief aan het vermijden ben, helemaal met een kater. Ik ben er nog niet klaar voor. Ik moet eerst weten waar Alessia en ik staan op wettig gebied en dan, misschien, zal ik het aan het Moederschap vertellen, maar misschien wacht ik ook wel met het haar te vertellen tot een dag voordat we het daadwerkelijk gaan doen.

Ik trek mijn T-shirt aan en stop mijn mobiel in mijn broekzak. Dat alles kan wachten: ik heb pijnstillers en koffie nodig, het liefst in die volgorde.

Alessia en haar moeder zitten aan de eettafel en drinken koffie. ‘Mama, heeft u mijn ID-kaart?’

‘Natuurlijk, mijn lief. Ik heb hem met zorg bewaard sinds je vertrek.’

Haar moeders woorden verrassen Alessia en een pijnlijke leegte vult haar keel terwijl ze haar moeders hand beetpakt. ‘Ik heb veel aan je gedacht toen ik weg was,’ zegt ze met een stem die hees is van emotie. ‘Ik had geen een van mijn foto’s of mijn telefoon. De mannen... Ze hebben alles afgepakt. Ook mijn paspoort. Gelukkig had ik mijn ID bij jou achtergelaten. Ik heb een nieuw paspoort nodig.’

‘Ik zal het straks voor je halen. Ik ben blij dat die schram op je gezicht bijna geheeld is. En de blauwe plekken. Die zien er ook veel beter uit’

Haar mond trekt samen nu ze haar dochter bestudeert. ‘Ik zou Anatoli Thaçi graag eens om zijn oren slaan.’

Alessia glimlacht. ‘Dat zou ik u graag zien doen.’ Ze laat haar los en kijkt zenuwachtig naar haar moeder tegenover haar. Alessia beseft dat dit haar kans is. Ze probeert het onderwerp al aan te snijden sinds Maxim en zij het gisteren hebben besproken. ‘Ik moet u iets vragen.’

‘Ja, mijn kind?’

Alessia slikt en de doordachte toespraak die ze zo vaak in haar hoofd had geoefend droogt uit op haar tong.

‘Alessia, wat is er?’

‘Ga met ons mee,’ zegt Alessia plompverloren, plotseling niet in staat om te zeggen wat ze had voorbereid.

‘Wat?’

‘Ga met mij en Maxim mee naar Engeland. Alstublieft. U hoeft niet bij hem te blijven.’

Shpresa hapt naar lucht en haar donkere ogen worden groter. ‘En Jak achterlaten?’

Alessia hoort de wanhoop in haar moeders stem. ‘Ja.’

Haar moeder leunt naar achteren in haar stoel en gaapt Alessia aan. ‘Mijn kind, hij is mijn man. Ik ga niet bij hem weg.’

Dit had Alessia niet verwacht te horen. ‘Maar hij is helemaal niet aardig tegen u,’ sputtert ze tegen. ‘Hij is gewelddadig. Net als Anatoli. U kunt niet bij hem blijven.’

‘Alessia, hij is niet net als Anatoli. Ik houd van je vader.’

‘Wat?’ Alessia’s wereldbeeld staat op zijn kop.

‘Mijn plek is bij hem,’ zegt Shpresa met stalen stem.

‘Maar je hebt me zelf gezegd dat liefde voor dwazen is.’

Haar moeders ogen verzachten en haar lippen krullen omhoog in een berouwvolle glimlach. ‘Ik ben een dwaas, mijn lief. Tuurlijk, we hebben betere en slechtere momenten. Net als alle andere stellen –’

‘Ik heb de blauwe plekken gezien, mama! Alstublieft. Ga met ons mee.’

‘Mijn plek is bij hem. Dit is mijn thuis. Ik heb een leven hier. Er is niets voor mij in een land waar ik niemand ken. En trouwens, sinds jij weg bent is hij vriendelijker geworden. Uit schuldgevoel, denk ik. Hij meent dat hij jou heeft weggejaagd. Hij was zo opgelucht toen we iets van je hoorden.’

Alessia is geschokt. Zo had ze haar vader, of haar ouders relatie, helemaal niet bekeken.

‘Weet je, mijn lief,’ vervolgt haar moeder, en ze pakt Alessia’s hand vast op tafel. ‘Dit is het leven dat ik gewend ben. Je vader houdt van me. Baba houdt ook van jou. Hij laat het misschien niet zien op de manier die we in Amerikaanse televisieprogramma’s zien – en ik zie dat het anders is met jouw aanstaande, maar zo gaat het in *ons* huis. Dit is mijn thuis en hij is mijn man.’ Ze haalt haar schouders op en knijpt in Alessia’s hand alsof ze de waarheid van haar woorden duidelijk wil maken door de druk van haar vingers, maar het duizelt Alessia. Ze had altijd gedacht dat haar moeder ongelukkig was bij haar vader.

Had ze het mis?

Had ze de situatie tussen hen verkeerd begrepen?

Ik sta ongezien op de drempel van de eetkamer en zie hoe Alessia’s moeder haar dochter op ernstige, gedempte toon toespreekt. Ze zitten aan de eettafel – de plaats delict van meneer Demachi’s raki-aanval van gisteravond – en voeren een hevig gesprek. Maar het gebonk in mijn hoofd heeft pijnstillers nodig, dus strompel ik naar binnen, wat hen beiden verrast, en zak in een van de stoelen.

Shpresa laat Alessia’s hand los. ‘We kunnen er later meer over praten. Maar mijn besluit staat vast, lieve meid. Ik ga mijn man niet verlaten. Ik houd van hem. Op mijn eigen manier. En hij houdt van mij en heeft me nodig.’ Ze glimlacht vriendelijk naar Alessia en richt haar aandacht dan op Maxim. ‘Je graaf, hij heeft te veel gedronken vannacht. Haal wat pijnstillers voor hem. Ik zal koffie voor hem zetten.’

Alessia kijkt zenuwachtig naar haar moeder, verbaasd en verward door haar antwoord. ‘Is goed, mama. We praten er later over.’ Ze is uit het veld geslagen door haar moeders reactie, maar draait zich om naar Maxim, die zijn hoofd in zijn handen houdt, en haar houding wordt milder. ‘Ik vermoed dat mijn verloofde niet gewend is aan raki.’

‘Ik begreep “raki”,’ gromt Maxim met een hese stem en hij kijkt haar wazig aan.

Alessia glimlacht. ‘Ik zal wat pillen voor je hoofd halen.’

Ik leun naar haar toe. ‘Bedankt dat je me gisteren naar bed hebt gebracht.’ Ik spreek haar zacht toe terwijl haar moeder druk bezig is met de koffiepote.

‘Het was een interessante situatie.’ Ze stopt en controleert of Shpresa buiten gehoorafstand is. ‘Het beviel me wel om je uit te kleden.’

Ik haal kort en scherp adem terwijl ze opstaat en de EHBO-does uit de voorraadkast haalt, en op het moment dat ze zich weer omdraait, richt ze haar donkere, uitdagende ogen op de mijne, haar gezicht verlicht door een voorzichtige, stiekeme glimlach.

Mijn hart springt op in mijn borst.

Mijn meisje heeft me uitgekleded en ik was buiten bewustzijn door de drank.

Sbit. Een gemiste kans.

Maar belangrijker dan de gemiste kans is dat ze me niet heeft veroordeeld voor het feit dat ik dronken was en nu zorgt ze voor me. Het is een nieuwe ervaring die alles doet opklaren en daarom houd ik van haar. Ik kan me niet herinneren dat iemand anders dit ooit voor mij heeft gedaan als volwassene – behalve Alessia toen ze me naar bed bracht na die geschifte rit vanuit Cornwall. Ze is aardig, zorgzaam en... lekker, vooral in een strakke spijkerbroek.

Wat heb ik toch een geluk.

Ik probeer breed te glimlachen, maar mijn hoofd bonkt en ik word eraan herinnerd dat het haar vader is die deze schade heeft aangericht – en ik dronk het afschuwelijke drankje alleen maar om beleefd te zijn. Alessia zet twee pilletjes en een glas water voor me neer. ‘Het was mijn vader die je dit heeft aangedaan. Ik weet het. En het was onze lokale raki. Hier in Kukës gemaakt.’

‘Aha.’ *Het was zijn wraak!* ‘Bedankt,’ probeer ik.

‘Erg graag gedaan.’ Ze geeft me een flirterig lachje en ik vraag me af of ze het heeft over de pillen of over het uitkleden. Met een grijns slik ik de pijnstillers door en vraag ik me af of Tom en Thanas in eenzelfde staat als ik zullen verkeren.

Nadat we gisteren lange gesprekken hadden gevoerd, en de huwelijksformaliteiten blijkbaar helemaal geregeld waren, hadden mevrouw Demachi en Alessia een royale maaltijd klaargemaakt en mijn vriend Tom, onze vertaler Thanas en Drita, zijn vriendin, uitgeno-

digd. Terwijl ze het eten klaarmaakten, had Alessia me wat Albanese woorden geleerd – alsjeblijft, dankjewel en dat soort dingen.

Ze moest lachen.

Veel.

Om mijn uitspraak.

Maar het is altijd een genot om haar te horen lachen.

Alessia's moeder was helemaal in haar element, blij om een huis vol bezoek te hebben, ondanks het feit dat ze niet veel zei. Het praten liet ze over aan haar man, die ons vermaakte met verhalen over de onstuimige jaren 1990, waarin Albanië overging van het communisme naar een democratische republiek. Zijn verhalen waren fascinerend – zijn familie raakte verstrikt in een verschrikkelijk piramidespel en verloren zo het beetje geld dat ze hadden. Daardoor kwamen ze in die donkere tijden terecht in Kukës. Terwijl hij sprak, bleef zijn gulle, maar ijzeren hand maar raki schenken. Tom en Thanas hielden me shot na shot bij, dat weet ik zeker. Ze zullen ons bij het stadhuis treffen, als ze tenminste de rakibeproeving hebben overleefd. Ik kijk op mijn horloge. Ik heb nog een uur om mezelf bijeen te rapen.

Het stadhuis is een weinig bijzonder, modern gebouw op een steenworp afstand van Hotel Amerika, waar Tom en Thanas verblijven. Alessia en ik staan hand in hand in de ontvangstruimte te wachten tot ze zich bij ons voegen, en ondanks de doffe pijn in mijn hoofd van de kater, kan ik niet anders dan glimlachen. Alessia is zo vrolijk sinds onze eerdere stop bij het politiebureau dat ze de sombere hal geheel doet oplichten. We kunnen haar nieuwe paspoort vrijdag ophalen – ik heb voor een spoedafhandeling betaald – en je zou denken dat ik de maan met een lasso heb gevangen, zo blij is ze, maar dat Alessia straks een paspoort heeft, biedt ons mogelijkheden.

'Alleen al het zien van jouw vreugde maakt mijn kater minder erg.' Ik probeer mijn glimlach in te houden, maar het mislukt. *Ze is mijn vreugde.*

'Ik denk dat het de pillen zijn die ik je heb gegeven.'

'Nee. Jij bent het.'

Ze moet lachen, kijkt me door haar wimpers aan en ik til mijn hand op en strijk mijn knokkels langs haar lippen.

God, ik wou dat ik haar kon oppakken en weghalen uit dit saaie, kleine dorp.

Binnenkort, man. Binnenkort.

Tom en Thanas komen tevoorschijn en Thanas ziet eruit zoals ik me voel – slonzig en brak.

‘Nou, Trevethick, jij ziet er ook verrot uit. Wat gaan we doen vandaag?’ vraagt Tom, zo fris als een fucking hoentje. Hij en raki gaan blijkbaar goed samen.

‘Sorry dat we te laat zijn,’ mompelt Thanas. ‘Ik heb Drita net naar de bus naar Tirana gebracht. Ze moet weer terug voor haar studie.’

‘We zijn hier om de ambtenaar te bezoeken die ons huwelijk zal voltrekken.’

‘De ambtenaar van de burgerlijke stand. Ik zoek wel even uit waar we heen moeten,’ zegt Thanas en hij loopt richting de receptie en sluit achter in de rij aan. Alessia voegt zich bij hem.

‘Dus,’ sist Tom met een lage stem en op samenzweerderige toon. ‘Ik heb je nog niet gefeliciteerd met de baby.’

De baby?

In mijn verwarde toestand duurt het even tot ik begrijp waar hij het over heeft. Ik moet lachen, maar stop plotseling omdat mijn hoofd bonst. ‘Alessia is niet zwanger. Dat heeft ze alleen tegen haar vader gezegd zodat ze niet hoefde te trouwen met die lul van een Antonelli, of hoe die ook maar heet.’

‘O.’ Tom lijkt opgelucht. ‘Nou, dat lijkt me beter. Veel te vroeg stadium van een relatie voor koters.’ Hij leunt naar me toe met zijn ogen op Thanas en Alessia gericht en sist, ‘maar je weet dat je niet met haar hoeft te trouwen hè, vriend.’

Jezus Christus.

‘Tom.’ Mijn stem waarschuwt hem van onderwerp te veranderen. ‘Dit gesprek hebben we al gehad. Voor de laatste keer, ik houd van Alessia en wil haar als mijn vrouw. Begrepen?’

‘Eerlijk gezegd niet. Het is een mooie meid, toegegeven, maar ik kan me niet voorstellen dat jullie veel gemeen hebben. Maar goed, de liefde is onverklaarbaar.’

Ik heb geen zin in ruzie, dus als hij op mijn frons reageert door een verzoenende hand op te steken, blaas ik mijn adem uit. ‘Zal ik die oude bok zijn zin geven en hier met haar trouwen? Of wachten

tot ik terug ben in het vk? Ik zit hier vast tot zij haar paspoort en visum heeft en ik laat haar hier niet alleen achter.' Ik verplaats mijn blik naar Alessia, die geduldig staat te wachten naast Thanas, die in gesprek is met de receptionist.

'Nou,' zegt Tom. 'Als dit is wat je wil, denk ik dat je er maar gewoon in mee moet gaan. Het is een wettige plechtigheid in het stadhuis. Je houdt die oude kerel te vriend en dan kan je ervandoor met zijn dochter en het in Londen goed doen, of in Cornwall of Oxfordshire. Waar dan ook.' Hij frons. 'Als dat kan.'

'Wat bedoel je?'

'Ik weet niet of het mogelijk is om vaker dan één keer met dezelfde vrouw te trouwen, vriend. Er zullen ongetwijfeld regels voor bestaan. Wat moet je er hier voor doen?'

'Ik moet mijn paspoort laten zien, en blijkbaar is dat het, alhoewel dat niet is wat er op de officiële website van de overheid staat.'

Opnieuw verschijnt er een frons op Toms voorhoofd. 'Denk je dat er iets aan de hand is?'

Ik knik. 'Maar met Thanas erbij zullen we er wel achter komen. Blijf je tot die tijd? Om ons... zeg maar, te helpen?'

'Natuurlijk, Trevethick. Ik wil deze soap voor geen goud missen.'

'Soap?' Ik krab op mijn hoofd. Heeft hij soms geraden dat we er misschien vandoor gaan?

'Je bent helemaal naar het einde van de wereld gereisd om je vrouw te redden. Als dat niet de definitie van een soapserie is, weet ik het ook niet meer.'

Ik lach. Goed punt. 'En, eh... wil je mijn bruidsjonker zijn?'

Tom is even sprakeloos en als hij zijn stem terugvindt, is deze bars. 'Dat is me een eer, Maxim.' Hij geeft me een schouderklopje en we draaien ons om en zien Thanas en Alessia onze kant op komen.

'Deze kant op,' zegt Thanas en we volgen hem de trap op naar de volgende verdieping.

Op het koperen naamplaatje op zijn bureau staat de naam F. TABAKU. Hij is de ambtenaar van de burgerlijke stand die ons huwelijk zal voltrekken. Hij is ongeveer even oud als Demachi en draagt eenzelfde donker pak en ondoorgrondelijke uitdrukking. Hij staat op als we zijn kantoor binnen lopen, begroet Alessia hartelijk, knikt mij

kort toe en wenkt ons dan naar de kleine tafel waar we met zijn vijven aan plaatsnemen.

Thanas tolkt en we komen er snel achter dat hij een kopie van Alessia's geboortecertificaat en ID-kaart en van mijn paspoort nodig heeft. Ik haal de mijne uit mijn jaszak en open het op de juiste pagina, waarbij ik me realiseer dat ik ook een nieuw paspoort nodig heb. Op het moment sta ik in mijn paspoort als De Hoogwelgeboren Heer Maximillian John Frederick Xavier Trevelyan.

We overhandigen hem onze documenten en hij werpt een schuine blik op die van Alessia. Mijn paspoort wordt grondiger bekeken. Tabaku fronst en zegt iets tegen Thanas. Alessia onderbreekt hem. 'Vëllai i Maksimit ishte Konti. Ai vdiq në fillim të janarit. Maksimi trashëgoi titullin, po nuk ka pasur ende mundësi të ndryshojë pasaportën.'

Tabaku lijkt tevreden met Alessia's opmerking en loopt van de tafel naar een klein kopieerapparaat. Terwijl hij onze documenten kopieert, vraag ik Alessia, 'Wat zei je tegen hem?'

'Ik vertelde hem dat je nog maar kortgeleden... eh... je titel hebt geërfd.'

Hij draait zich om en spreekt ons beiden toe. Thanas tolkt. 'Wanneer u trouwt, mag u ervoor kiezen om een van beide achternamen als gezamenlijke achternaam aan te nemen of u mag uw eigen achternaam houden. Jullie moeten nu beslissen.'

Ik richt me tot Alessia. 'Wat wil jij?'

'Ik zou graag jouw naam overnemen.'

Ik glimlach tevreden. 'Super. Voor uw administratie, Alessia's naam is dan Alessia Trevelyan. Haar officiële titel zal Alessia, De Hooggeborene, de gravin van Trevethick zijn.'

'Kun je dat opschrijven,' tolkt Thanas.

Ik doe als gevraagd op het aanwezige schrijfblok en geef het papiertje aan Tabaku.

Tabaku antwoordt en Thanas zegt: 'Ik zal Alessia de naam Alessia Demachi-Trevelyan geven: er staat niets op uw paspoort over Trevethick.'

'Prima,' brom ik en ik richt me tot Thanas. 'Vraag hem naar de verklaring van huwelijksbevoegdheid die ik moet aanleveren.'

Dat doet Thanas en Alessia staart me zenuwachtig aan.

De ogen van de ambtenaar worden groot en hij spuwt zijn antwoord terug naar Thanas, die zich tot mij richt en in één ruk Tabaku's antwoord vertaalt. 'Hij zegt dat omdat er tijdnoed is,' zijn ogen dwalen af naar Alessia, 'hij jullie huwelijk bespoedigt. Hij is bevoegd om dat in uitzonderlijke gevallen te doen. De vader van Alessia is een goede en betrouwbare vriend en daarom biedt hij deze dienst aan.'

De ambtenaar praat met lage stem verder, zijn ogen aanhoudend op mij gericht, en ik besef plots dat hij Demachi, en daarmee ons, een enorme dienst verleent.

'Hij zegt dat het huwelijk rechtsgeldig zal zijn. Dat is alles wat je nodig hebt,' vertaalt Thanas. 'Jullie zullen een huwelijksakte hebben.'

'En als we het volgens alle juiste formulieren willen doen?' vraagt ik.

Tabaku gaat weer zitten, geeft ons onze documenten terug en beantwoordt Thanas' vraag. 'Dan duurt het twee tot drie maanden.'

'Oké. Duidelijk. Dankjewel.' Hoewel hij ons een dienst verleent, voel ik me nog steeds niet op mijn gemak. Het voelt alsof we bedregen worden en die gedachte verontrust me.

De ambtenaar zegt iets tegen Alessia en Thanas. Alessia knikt en begint in het Albanees tegen hem te praten. Ik kijk hoopvol naar Thanas. 'Hij vraagt naar je beroep, verblijfplaats en waar jullie zullen wonen als jullie getrouwd zijn.'

Beroep!

Ik geef Thanas mijn adres in Chelsea en zeg hem dat dat is waar we zullen wonen als we zijn getrouwd. Alessia kijkt naar me met een voorzichtige glimlach.

'En je beroep?' vraagt Thanas terwijl de woorden die mijn vader gebruikte als hem dit werd gevraagd gelukkig in me opkomen.

'Boer en fotograaf,' zeg ik snel, hoewel het niet de gehele waarheid is. Inmiddels ben ik grondbezitter en pachtheer – de CEO van het Trevethick-landgoed.

'En dj,' voegt Tom er allesbehalve behulpzaam aan toe en als ik hem aanstaar, vervolgt hij, 'je weet wel, plaatjes draaien.' Hij mimet de uitdrukking. 'En aristocraat natuurlijk. Adel verplicht en zo.'

'Dank je, Tom.' Ik negeer Alessia's gesmoorde lachje terwijl Tabaku zijn aantekeningen afrondt. Hij legt zijn pen op het notitieblok en,

terwijl hij naar achteren leunt in zijn stoel, zegt hij iets tegen Alessia en mij.

‘Hij heeft alles wat hij nodig heeft om ons contract op te stellen,’ zegt Alessia.

Ik reik over de tafel en knijp in haar hand. ‘Is dat het?’

‘Ja.’

‘Mooi. Laten we teruggaan naar het hotel en beslissen wat de volgende stap is.’

Ze knikt en ik sta op uit mijn stoel en knik Tabaku kort toe. ‘Bedankt.’

Thanas vertaalt zijn antwoord. ‘Ik zie jullie zaterdagmiddag. En jullie moeten twee mensen uitkiezen als getuigen.’

Getuigen? Medeplichtigen zul je bedoelen.

Alessia weet niet hoe ze Maxims humeur moet inschatten – of wat hij gaat doen. Hij was stil en bedenkelijk toen ze terug naar het hotel liepen. Is hij boos? Wil hij nog steeds vluchten? Ze zitten in de bar van Hotel Amerika, een eerste keer voor haar in haar eigen land, en ze vraagt zich af waar hij aan denkt.

Tom en Thanas zijn teruggegaan naar hun kamers, dus ze is alleen met hem. Hij lijkt in gedachten verzonken wanneer hij haar hand vastpakt. ‘Het kwetst me een beetje dat we ons in allerlei bochten moeten wringen om je vaders ego tevreden te stellen.’

‘Ik weet het. Het spijt me.’ Ze staart naar de tafel, weet niet wat te zeggen en kan niet ontkomen aan het gevoel dat zij verantwoordelijk is voor de situatie waarin ze verkeren. Had ze maar niet gelogen over de zwangerschap. Maar dan had haar vader misschien geëist dat ze met Anatoli zou trouwen.

‘Hé. Het is niet *jourw* schuld, verdomme.’ Maxim knijpt geruststellend zachtjes in haar hand. Ze richt haar blik op hem en is opgelucht om niets dan bezorgdheid te zien. ‘Ik wil geen ruzie met je vader, maar ik wou gewoon dat hij ons niet in deze positie had gebracht. Ik weet dat hij denkt dat hij het juiste doet.’

Alessia knikt, verbaasd over hoe serieus hij hun situatie neemt. Hij wil dat hun huwelijk rechtsgeldig is. Zijn kaken staan gespannen, zijn uitdrukking is serieus en zijn ogen zijn stralend groen. Ze haat het dat hij er zo bezorgd uitziet. ‘Wat denk je dat we moeten doen?’ vraagt ze.

Maxim schudt zijn hoofd maar daarna glimlacht hij: hij is schitterend en adembenemend.

Hij is echt de alleraantrekkelijkste man.

‘Nou, we zitten hier toch vast tot jij je paspoort en visum hebt – en ik ga niet weg zonder jou. Dus, als je geen bezwaar hebt, denk ik dat we het moeten doen.’

Alessia overweegt zijn woorden. Hij legt zich neer bij het huwelijk. Is dit wat hij wil?

‘Voel je je gevangen?’ fluistert ze.

‘Nee. Ja. Maar niet op de manier die je denkt. Ik kwam hier om je ten huwelijk te vragen. Jij zei ja en eigenlijk helpt je vader mij mijn wens uit te voeren.’

Alessia knikt. ‘Ik snap je. Daarnaast denk ik dat het mijn moeder helpt als we hier blijven en het huwelijk laten doorgaan.’

‘O?’

‘Ze wil niet met ons mee naar Engeland. Ze wil bij hem blijven. Ik begrijp niet waarom. Maar ik denk dat hij boos wordt als wij weg zouden gaan, en dan gaat hij misschien –’ Ze maakt haar zin niet af, schaamt zich te veel voor wat haar vader haar moeder mogelijk aan zou doen.

Maxim bestudeert haar aandachtig, zijn uitdrukking vol vastberadenheid. ‘Dat is een overtuigend argument om het door te laten gaan. Zowel voor haar als voor onszelf.’

Alessia haalt opgelucht adem. ‘Vind ik ook.’

Hij glimlacht. ‘Daar voel ik me een stuk beter door.’

‘Ja. Ik ook. Ik denk dat het de juiste beslissing is voor haar.’

‘En de juiste beslissing voor jou?’ vraagt hij.

‘Ja,’ antwoordt ze nadrukkelijk. ‘Het betekent dat mijn familie niet zal lijden aan... eh... verlies van het gezicht in de buurt.’

Maxim blaast zijn adem uit en kijkt opgelucht. ‘Mooi. Oké. Beslissing genomen.’

En Alessia voelt zich lichter – het gewicht van haar vaders verwachtingen van haar schouders. Hoe makkelijk was het voor hen om tot overeenstemming te komen – haar verloofde en zij.

Is dit hoe het in hun huwelijk zal zijn?

Ze hoopt het.

‘En nu heb ik veel te doen,’ zegt Alessia.

‘Ja. Ik pak even de laatste spullen uit Toms kamer en laten we dan teruggaan. Ik heb iets voor je.’

‘O?’

Hij grijnst. ‘Ja.’

Er staan meerdere auto's op de oprit als we bij het huis aankomen. ‘O Zot,’ Alessia draait zich naar me toe. ‘Mijn familie. De vrouwen. Ze zijn er.’

‘Oké...’ Dat is alles wat ik weet te zeggen.

‘Ja. Ze zullen je allemaal willen ontmoeten.’ Ze pruilt. ‘En ik wou eigenlijk... eh... deze telefoon instellen.’ Ze houdt de doos van de iPhone die ik haar in het hotel heb gegeven omhoog en ik geef haar een meelevende glimlach. Ze zucht. ‘Ik doe het later wel. De vrouwen komen samen. Dat doen we altijd als er een bruiloft is. En ze zullen jou willen keuren.’

‘Keuren?’ Ik grinnik. ‘Nou, dan hoop ik dat ik ze niet teleurstel.’ Maar ondanks onze luchthartigheid voel ik een opkomend gevoel van paniek, hoewel ik niet zo goed weet waarom.

‘Geen zorgen, je zult ze niet teleurstellen.’ Alessia's lippen vormen zich tot een verlegen grijns.

‘O ja?’

‘Ja. En ik zal je voor hen beschermen. Ik heb je.’

Ik lach nogmaals en we stappen uit de Dacia. Alessia pakt mijn hand en samen lopen we het huis binnen. Ik trek mijn schoenen uit, Alessia ook, en ze komen te liggen bij de vele schoenen die naast het schoenenrek verspreid liggen.

‘Klaar voor?’ vraagt Alessia.

Ik knik en haal diep adem als we de door de hal naar het geroezemoes in de eetkamer lopen.

Als ze ons in de deuropening ziet staan, kondigt Shpresa iets, vermoedelijk onze aankomst, luid aan en meerdere paar ogen draaien zich naar ons toe terwijl het geluidsniveau exponentieel toeneemt. Er zit minstens een dozijn vrouwen, tussen de vijftien en vijftig jaar, in de kamer en ze drommen onze kant op. De oudere vrouwen lijken een beetje op mevrouw Demachi en zijn meer traditioneel gekleed met sjaals om hun hoofden en wijde rokken aan. De jongere vrouwen dragen gemakkelijkere, modernere kleding.

Alessia knijpt in mijn hand en begint me aan iedereen voor te stellen terwijl haar familieleden haar kussen en knuffelen.

Het lukt haar om de hele tijd mijn hand vast te houden terwijl ze mij ook kussen en knuffelen. Ze zijn allemaal ontzettend blij me te ontmoeten. Geen van de oudere vrouwen spreekt Engels, maar de jongste twee zijn behoorlijk vloeiend.

Na een kwartier zo aanhoudend te glimlachen dat mijn wangspieren haast verkrampen, lukt het me om mezelf te bevrijden met de smoes dat ik nog een paar belletjes moet plegen en vertrek ik naar de logeerkamer.

Alessia is overspoeld door de aandacht van haar tantes en nichten. *Hij is zo knap. Waar was je? Wat is er met je gebeurd? Ik dacht dat je met Anatoli Thaçi zou trouwen. Hij is een graaf! Laat ons de ring eens zien. Zo Europees. Is hij rijk?* De vragen worden snel en in groten getale op haar afgevuurd, maar Alessia weet ze te ontwijken met de hulp van haar moeder.

‘Ik wou niet met Anatoli trouwen,’ zegt ze, terwijl de vrouwen aan haar lippen hangen.

Ze happen naar adem van ontzetting.

‘Maar je vaders *besa* dan?’ De zus van haar vader kijkt afkeurend.

‘Hij was niet de man voor mij.’ Alessia tilt haar kin opstandig op.

‘Alessia heeft het hart van een goede man veroverd. Ze is verliefd. Ze zal gelukkig zijn.’ verkondigt haar moeder. ‘En bovendien, hij is helemaal uit Engeland gekomen om aanspraak op haar te maken.’

Ik leg mijn bagage op het bed en haal mijn telefoon uit mijn jasje, tevreden dat ik uit de schijnwerpers en weg van de lyrische aandacht van zo veel nieuwsgierige vrouwen ben – hoewel ik hen boven me door het plafond heen nog steeds hoor kletsen en lachen. Ik negeer hen en zet mijn telefoon aan.

Als eerste bel ik Oliver, operationeel directeur van het Trevethicklandgoed.

‘Milord – ik bedoel Maxim. Hoe gaat het? Waar ben je?’

Ik breng hem snel op de hoogte van alles wat hij moet weten. ‘...En we moeten doorpakken met een visum voor Alessia. Breng Rajah op de hoogte. Alessia en ik gaan trouwen.’

‘O! En, eh – gefeliciteerd! Wanneer?’

‘Dank je. Zaterdag.’

Ik hoor Oliver's hap naar adem en dan zijn stilte. Het spreekt boekdelen.

‘Ja. Nogal plots. Ik weet het,’ doorbreek ik de ongemakkelijke stilte.

‘Wil je dat ik een aankondiging in *The Times* plaats?’

‘Doen mensen dat nog steeds?’ Het lukt me niet om het ongeloof in mijn stem te onderdrukken.

‘Ja, milord. Helemaal mensen van adel.’ Hij klinkt afkeurend.

‘Ik denk dat, gezien de omstandigheden, we daar maar een sluier over moeten werpen. Geen aankondiging. Kan je de sleutels van mijn flat aan Joe Diallo geven? Hij zal ze komen ophalen van het kantoor.’

Tenminste, dat hoop ik.

‘Natuurlijk,’ zucht Oliver. Ik denk dat hij nog steeds in shock verkeert. ‘Ik zal Rajah achternazitten over de visa.’

‘Dank je.’

‘Ik heb vandaag ook bericht ontvangen van de Metropolitan Police. Alessia's aanvallers zijn veroordeeld voor mensenhandel.’

Fuck. Gelukkig.

‘Ze zijn niet op borgtocht vrijgelaten. Er is een te hoog vluchtrisico en ik geloof dat er ook anderen zijn veroordeeld.’

‘Daar ben ik blij om. Dat lucht op.’ Ik hoop niet dat Alessia wordt opgeroepen om een verklaring af te leggen in de rechtbank. Dat zou nog wel eens lastig kunnen worden. Maar tegen die tijd is ze al mijn vrouw.

Niet te lang in blijven hangen, man.

Dat zien we dan wel weer.

‘Nog iets over het landgoed dat ik moet weten?’ vraag ik om van onderwerp te veranderen.

Oliver brengt me op de hoogte van wat er thuis allemaal is gebeurd. Gelukkig niet zoveel. ‘Ik heb je een paar e-mails gestuurd die je even moet bekijken, maar niets ernstigs.’

‘Dank je, Oliver.’

‘Milord... eh... is alles in orde?’

Ik haal mijn hand door mijn haar en voel dezelfde paniek die ik

voelde toen we net aankwamen bij het huis. Ik druk het weg. Ik wil hem niet vertellen dat mijn huwelijk misschien niet rechtsgeldig zal zijn. Dat zoek ik later wel uit als we terug zijn in het vk. 'Ja. Alles is prima.'

'Goed dan. Ik zal je verslag uitbrengen over hoever Rajah is met de visa.'

Vervolgens bel ik mijn vriend en schermpartner Joe Diallo.

'Gozer,' zegt hij. 'Waar ben je?'

'Albanië. Ik ga trouwen. Zaterdag.'

'What the fuck! Deze zaterdag?'

'Ja. Kan je komen?'

'Gast. Wacht even. Echt?'

'Ja.'

'Je werkster?' piept hij, een aantal octaven hoger dan zijn normale stem, en ik rol met mijn ogen.

'Ja,' sis ik geïrriteerd.

'Je weet het zeker. Zij is de ware?'

Ik zucht. 'Ja, Joe.'

'Oké,' zegt hij, maar zijn twijfel klinkt door in zijn stem. 'Ik zal de vluchten bekijken.'

'Kan je hier op vrijdag zijn? En een van mijn pakken meenemen?'

Hij zucht. 'Alleen voor jou, maat.'

'Je moet ook nog naar Boodles voor me.'

Er klinkt een harde bons op de voordeur en omdat Alessia zich dicht bij de deur bevindt, bevrijdt ze zichzelf uit de menigte om erachter te komen wie er aanklopt. Ze is verheugd om haar familieleden te zien, maar dankbaar voor de afleiding en een moment rust als ze door de hal loopt. Ze was vergeten hoe het is om omringd te zijn door haar luidruchtige en nieuwsgierige familie.

Ze huppelt naar de deur en doet open.

En stopt. Verschrikt.

'Hallo, Alessia.'

Het bloed trekt weg uit haar gezicht als ze staart naar de man die in de deuropening staat. 'Anatoli,' fluistert ze, terwijl haar keel zich vult met angst.